

Set x set

OLGA
MERINO

Carreteres secundàries

La geografia modela el caràcter dels pobles. En un viatge en cotxe per terres d'Espanya, a través de carreteres secundàries, algunes constants es perpetuen en el paisatge. Ja sigui a la Castella cereal, sota la llum de l'est o el plugim del nord que el netejaparabrises acaricia amb un rumor monòton, el canyar va conquistant terreny a la sèquia o a la via fèrria fins gairebé devorar-les. Un hotel de mitja estrella, a la vora de l'asfalt, amb el nom desmaiàt sobre un mur baix pintat de calç. A l'entrada del poble, l'assortidor de gasolina i el taller del planxista: un enorme pneumàtic a la porta diu *pinchazos*. A la plaça major, l'ajuntament, l'església i el cercle cultural, amb un rellotge que s'endarrereix i un calendari de la caixa rural a la paret. Les primeres mosques.

Grups d'homes maten l'estona sobre la taula: el tuti, la botifarra o el mus amb cigrons torrats, és igual. Sec darrere d'una taula; voldria preguntar-los per les eleccions i el nou alcalde, però **els que miren són de pedra i conviden a tabac**. Algun jugador s'ha mimetitzat amb les característiques del paisatge, amb la sobrietat, l'individualisme, l'apatia que **Menéndez Pidal** atribuïa a l'espanyol. El que arrastra es va abstenir de votar; m'hi apostaria els cafès. Un cansament antic li tenyeix la pell. La seva desconfiança de la classe política, acomodatícia i cínica, ve de lluny; la porta gravada al codi genètic des dels temps de **Cánovas** i **Sagasta**. Aquest home del casino provincià no té cap culpa que la Revolució francesa passés de llarg ni d'haver nascut en un país amb tanta tirada pel tron i l'encens. La partida continua. Avui com ahir; com demà.